

Arrest

nr. 65 112 van 26 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat E. SCHOUTEN loco advocaat E. DELVAUX en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 juni 2010 en heeft zich op 2 juni 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 augustus 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 november 2010.

1.3. Op 8 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 april 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren op 1 augustus 1993 in het dorp Shani Qala in het district Deh Sabz van de provincie Kabul. U bent ongeletterd. Vijf jaar geleden, toen u zo'n elf jaar oud was, werd uw vader samen met zijn twee broers door de Taliban gedood. Na zijn dood was u verantwoordelijk voor uw moeder, broer en zus. U werkte in uw wijngaard en verdiende bij in de steenbakkerij of als waterverkoper. In een welbepaalde lente ontving u drie brieven van de Taliban waarin u gevraagd werd uw woonplaats te verlaten. U gaf gehoor aan deze oproep en verliet Afghanistan. U werd echter vanuit Turkije naar Afghanistan gerepatriëerd. Gedurende acht tot twaalf maanden verbleef u in Shani Qala alvorens een tweede poging te ondernemen. Na een reis van twintig dagen kwam u in België aan op 1 juni 2010, waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u uw asielmotieven niet aannemelijk maakt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de Taliban, waarvan u plots enkele dreigbrieven zou hebben ontvangen waarin u aangemaand wordt het land te verlaten. Het is u vooreerst echter allermindst duidelijk waarom de Taliban het op u voorzien zou hebben. U kan slechts voorzichtig opperen dat uw vader er iets mee te maken heeft. Als u gevraagd wordt wat u daarmee dan wel bedoelt, houdt u de bal volledig af: u was destijds te jong waardoor u niet weet wat uw vader zoal deed, zo zegt u (CGVS p.9). Tevens beweert u dat uw moeder evenmin op de hoogte was (CGVS p.9). Dat u gezien uw jonge leeftijd destijds geen besef had van de bezigheden en problemen van uw vader is niet eigenaardig. Dat uw moeder zich eveneens volledig onwetend verklaart, is echter niet aannemelijk. Evenzo mag het verbazen dat u zich blijkbaar niet probeerde te informeren over het lot van uw vader bij uw dorpsheer, dorpsgenoten of stamgenoten. Het enige wat u over de dood van uw vader en uw twee ooms weet aan te brengen, is de blote opsomming van de plaats waar ze omkwamen (CGVS p.10). Indien uw vader en zijn twee broers werkelijk op gewelddadige wijze om het leven kwamen kan er van u, de oudste zoon van bijna zeventien jaar, een zekere interesse verwacht worden in de omstandigheden en oorzaken van hun dood. Zeker indien u meent dat dezelfde oorzaken nu uw leven dermate bedreigen dat u uw land diende te ontvluchten. Dat u in het geheel niets weet te vertellen over de problemen van uw vader die u onrechtstreeks dwongen het land te verlaten, schaadt aanzienlijk het geloof in uw asielmotieven.

Voorts blijkt ook uw kennis over de brieven van de Taliban, die uw directe vluchtaanleiding uitmaken, erg beperkt. Dit is hoogst eigenaardig gezien het uitermate grote belang van deze brieven. Zo weet u over de inhoud van de brieven slechts dat er vermeld stond dat u uw woonplaats moest verlaten (CGVS p.10). Meer weet u niet te zeggen over deze brieven. U wijt uw erg povere kennis aan het feit dat u de brief niet kon lezen (CGVS p.10): u bent nooit naar school gegaan, waardoor u niet kan lezen en schrijven, zo stelt u (CGVS p.4). Het is, terzijde, dan ook opmerkelijk dat als u een foto wordt voorgelegd u onmiddellijk het woord 'Pajhwok' dat op de foto geschreven staat, luidop leest (CGVS p.7). Geconfronteerd met deze eigenaardigheid houdt u het erop dat u een beetje kan lezen en schrijven (CGVS p.7). Wat er ook van zij, zelfs indien u het lezen onvoldoende meester bent kan er van u verwacht worden dat u met behulp van geletterde mensen de volledige inhoud van de brieven zou trachten te achterhalen. Temeer daar u, zoals hierboven blijkt, helemaal niet op de hoogte bent van de redenen achter de dreigementen van de Taliban. Dat u geen hulp zocht om de inhoud van de brieven te weten te komen, wijst op een grote desinteresse die geenszins strookt met de grote vrees die u Afghanistan zou hebben doen ontvluchten (CGVS p.10). Ook mag het verbazen dat u zich niet duidelijk kan uitspreken over het aantal dreigbrieven dat u van de Taliban ontving. Zo gelooft u dat u twee of drie brieven kreeg, hetgeen eigenaardig is (CGVS p.10). In welk jaar u de brieven aankreeg, weet u al evenmin (CGVS p.10). Als enige concrete vluchtaanleiding verwijst u geheel naar de dreigbrieven die u van de Taliban ontving. Dat u juist over deze brieven uiterst vaag moet blijven, ondermijnt dan ook ernstig uw asielaanvraag.

Tenslotte wijst ook uw houding tijdens uw verblijf in uw dorp tussen uw twee vluchtpogingen niet op een gegronde vrees voor vervolging. Hoewel u beweert dat u zich genoodzaakt zag om uw huis te verlaten uit vrees voor de Taliban, keert u na uw repatriëring uit Turkije naar uw huis terug en vestigt u zich daar voor acht tot twaalf maanden (CGVS p.3). Gedurende deze maanden ging u overdag werken.

U werkte als verkoper in de naburige steenfabriek en ging naar omliggende dorpen. Dat niemand u tijdens deze periode zag, zoals u beweert, kan gezien de beschreven activiteiten niet volgehouden worden (CGVS p.3,4). Dat u uw land diende te ontvluchten uit vrees voor de Taliban staat haaks op uw maandenlange levenswijze in uw regio nadat uw eerste vluchtpoging mislukte.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielmotieven in een bedrieglijk daglicht. Bijgevolg moet de vluchtelingenstatus u geweigerd worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Deh Sabz, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjshir, Logar, Kapisa, Bamiyan, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Kabul een aantal zuidelijke en oostelijke districten te maken hebben met aanwezigheid en activiteiten van AGE's. In 2010 meldde ANSO dat de activiteiten van AGE's in de provincie Kabul veel beperkter zijn dan in andere provincies. Voor Deh Sabz wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van uw regio een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Deh Sabz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw asielverhaal worden door het gebrek aan documenten allerminst weggenomen. Integendeel, u legt geen enkel stuk voor ter staving van uw identiteit, afkomst, vluchtrelaas of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, par.A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), alsmede de uitvoeringsbesluiten van de wet van 15 december 1980, voert verzoeker aan dat hij bedreigd wordt door de Taliban, hiervan uiteraard geen materieel bewijs kan bijbrengen, doch hij te goeder trouw is en derhalve enkel kan aangeven dat hij bij zijn asielrelaas blijft en zijn verklaringen bevestigt en herneemt. Hij betoogt dat hij slechts beperkt geschoold is zodat hij de exacte inhoud van de dreigbrieven niet kan weergeven en stelt dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan zeer bescheiden en teruggetrokken geleefd heeft zodat hij aan de aandacht van de Taliban is kunnen ontsnappen tot aan zijn vlucht naar Europa. Verzoeker laat gelden dat hij afkomstig is uit de provincie Kabul en is van oordeel dat hij wel degelijk recht heeft op de subsidiaire bescherming.

2.2. De Raad ziet niet in op welke wijze de artikelen 48, 48/2, 49, 49/2 en 52 van de vreemdelingenwet zouden geschonden zijn. De artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet bepalen dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden en voldoen aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, als vluchteling of als persoon die voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komt, kan worden erkend. Dit zijn echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de vluchtelingenconventie beroepen om asiel te verkrijgen. Ook de schending van de artikelen 49 en 49/2 van de vreemdelingenwet kunnen niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepalingen enkel betrekking hebben op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen/personen aan wie de subsidiaire bescherming is toegekend in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing zijn, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

De Raad ziet niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissingen niet werden genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

Omtrent de aangevoerde schending van de algemene motiveringsplicht, vervat in de wet van 29 juli 1991, alsook de specifieke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat na grondig individueel onderzoek dient te worden vastgesteld dat hij zijn asielmotieven niet aannemelijk maakt, zoals wordt toegelicht, en uit informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is en voor Deh Sabz geen melding wordt gemaakt van noemenswaardige incidenten.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen enkel identiteits- of reisdocument voorlegt niettegenstaande verzoeker vanuit Turkije naar Italië met het vliegtuig zou zijn gereisd. Verzoeker legt evenmin enig begin van bewijs voor van zijn voorgehouden relaas.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij bedreigd werd door de Taliban en hiervan uiteraard geen materieel bewijs kan voorleggen, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker is om zijn relaas

aannemelijk te maken, wat in casu niet het geval is. Immers, verzoeker beperkt zijn relaas tot de verklaring dat hij van de Taliban dreigbrieven zou hebben ontvangen waarin hij werd aangemaand het land te verlaten, doch kan daarbij niet aangeven waarom de Taliban hem plots zouden viseren vermits hij louter stelt dat het iets met zijn vader te maken heeft die jaren geleden door de Taliban zou zijn vermoord. Verzoeker kan in deze niet overtuigen vermits hij stelt geboren en getogen te zijn in het dorp Shani Qala zodat mag verwacht worden dat indien er effectief iets ernstigs zou gebeurd zijn tussen zijn vader, ooms en de Taliban, zijn moeder en andere leden van zijn gemeenschap dit wel zouden weten. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zijn land en familie zomaar zou verlaten zonder zich te informeren bij de dorpsoudsten of dat zijn moeder, nadat zij de dreigbrieven had laten lezen door geletterden, verzoeker zonder meer zou wegsturen naar het buitenland. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij de feiten die de oorzaak vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aangezien de beslissing van een persoon, in casu een minderjarige die zijn moeder en jongere broer en zus voor wie hij zou hebben gezorgd, om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig verhaal te vertellen. Het feit dat verzoeker slechts zeer vage verklaringen kan afleggen over zijn vader, hetgeen hij aanhaalt als vermoedelijke reden waarom hij nu zou worden gevisieerd door de Taliban, en slechts een zeer beperkte kennis heeft van de inhoud van de dreigbrieven, maakt dat er aan de beweerde vervolgingsfeiten door de Taliban geen enkel geloof kan worden gehecht. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker na zijn eerste vlucht uit Afghanistan, terugkeerde naar zijn dorp en daar een geruime tijd verbleef en werkte in een naburige steenfabriek, hetgeen haaks staat op zijn beweerde vrees voor de Taliban en het relaas finaal ondermijnt. Overigens kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat hij geen materieel bewijs kan voorleggen van de bedreiging door de Taliban vermits hij beweert drie dreigbrieven te hebben ontvangen.

Waar verzoeker tegenwerpt dat hij slechts beperkt geschoold is zodat hij de exacte inhoud van de dreigbrieven niet kan weergeven kan hij niet overtuigen vermits hij zelf verklaarde dat zijn moeder de brieven liet lezen door iemand die geletterd was. Dat hij na zijn terugkeer in Afghanistan “*zeer bescheiden en teruggetrokken (heeft) geleefd zodat hij aan de aandacht van de Taliban is kunnen ontsnappen*” kan evenmin overtuigen vermits hij naar eigen zeggen buitenshuis werkte in de steenfabriek. In de mate verzoeker voorhoudt dat onvoldoende rekening gehouden werd met zijn kwetsbaar profiel als minderjarige niet-begeleide Afghaan, wijst de Raad erop dat van een jonge man die zijn land van herkomst ontvlucht of wiens moeder hem aanmaant het land te ontvluchten mag verwacht worden dat hij de verschillende elementen van zijn relaas kan toelichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag kan aanreiken. Van hem wordt niet verwacht dat hij de exacte inhoud van de dreigbrieven kan meedelen toch wel dat hij, al is het op een eenvoudige wijze, kan vertellen wat er met zijn familie (vader en ooms) is gebeurd en waarom hij meerdere jaren later plots wordt gevisieerd in die mate dat hij geen lokale bescherming kan verkrijgen van zijn gemeenschap.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. Verzoeker laat gelden dat hij afkomstig is uit de provincie Kabul, hetgeen niet wordt betwist. Hij is van oordeel dat hij wel degelijk recht heeft op subsidiaire bescherming en verwijst ter ondersteuning van zijn vraag naar de “*Subject Related Briefing Afghanistan en de stad Kabul van 17 augustus 2010*”. Verzoeker stelt dat de toestand in heel Afghanistan slecht is en dat met betrekking tot de toestand voor Kabul er duidelijk een veiligheidsprobleem is, de VN spreekt van een significante dreiging van IED's en andere dodelijke aanslagen in de stad, de UNHCR verwijst naar het fenomeen van de circulerende dreigbrieven (zoals aangehaald door verzoeker) en door de recente dood van Osama bin Laden de veiligheidssituatie nog zal verslechteren.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de veiligheidssituatie van verzoekers regio van afkomst, namelijk de provincie Kabul district Deh Sabz, heeft geëvalueerd aan de hand van het “*Subject Related Briefing “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daykundi en Kabul)”*” van 27 augustus (Update 20 januari 2011) dat meer toegespitst is op de veiligheidssituatie in, onder andere, de provincie Kabul, en rekening heeft gehouden met het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 17 december 2010. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt te beweren blijkt uit de informatie en het UNHCR-rapport dat de

veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Uit het CEDOCA-rapport p. 18 blijkt dat in 2010 ANSO meldde dat de activiteit in de provincie Kabul verwaarloosbaar is ten opzichte van de andere gebieden van het land. AGE's (antiregeringselementen) zouden hun focus van de provincie hebben weggenomen en hun strategieën op andere regio's hebben gericht en gedurende verschillende maanden werden operaties verricht in de verschillende districten van Kabul met als doel het arresteren van AGE's. Voor Deh Sabz wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten en UNHCR heeft in voornoemde richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op de analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig verzoeker verzoekers regio van afkomst een complementaire bescherming te bieden. Gelet op deze vaststellingen kunnen verzoekers blote beweringen en zijn verwijzing naar een rapport over de stad Kabul, de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet ontkrachten, noch slaagt hij erin het besluit dat de commissaris-generaal heeft getrokken uit het CEDOCA-rapport en het UNHCR-rapport te weerleggen. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart geen andere redenen waarom verzoeker in aanmerking zou komen voor de subsidiaire bescherming.

2.7. De Raad merkt tenslotte op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. SMETS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS

M.-C. GOETHALS